

Jin a Jang

Jin a Jang jsou pro mě básnickým instrumentem při pohledu na svět. Svět má svoji hloubku a blízkost, šíři a výšku, světlé i tmavé barvy, různé vůně a zvuky.. při pozorování a promýšlení toho všeho může Jin a Jang posloužit stejně inspirativně jako láhev vína nebo jiného kvalitního kulturního alkoholu.

Ne nadarmo básník řekl:
Když podléhá tmě vysoké letní nebe.
Usměje se na mě – jak žádná nedovede..

Ovšem náš západní pohled na svět - tahá pokud jde o uctívání Jin a Jang za brzdu.

Monáda by fungovala ve vyváženém a co do prostoru a času věčném nekonečném světě.

Svět takový bohužel není - říká se tomu Entropie. To je ten kazisvět co zničí každou srandu. Monáda může fungovat pouze za předpokladu, že se Jin a Jang proměňují se stejnou lehkostí. Bohužel tomu tak není. Jang se zhurta proměňuje v Jin ale naopak to neplatí.

Například když zapálím krásnou voňavou jangovou kupku sena - tak ta si pospíší v proměně na jinový popel, ale udělat z hromádky popela zase kupku sena - to už je prácička a energie, která je k tomu potřeba je nepředstavitelná.. Slunce za ten rok vysvítí hrůzu energie (Neumí se soustředit jen na naši loučku..) půdní život odvede své, uplyne rok a sekáč s kosou, a pak s hráběmi - se zapotí.

Stařec po dovršení jistého věku, ten v logice kruhu monády neomládne.

Nebožtíka už nikdo nevzkřísí.

Jeden zenový koán praví "Jak udělat kapičku vody věčnou? Dej ji do moře.." tady však hned vyskočí Entropie a směje se "To moře tu vždycky nebylo a taky tu jednoho dne nebude.. ba ani ty atomy vodíku a kyslíku tu vždycky nebyly a taky jednou nebudou.. Tak jaká

VĚČNOST?"

Vždyť i ten vynálezce Monády, hledící na soutok dvou řek - musel hledět přes "rámeček" a filtrovat pryč ze svého obrazu všechno to, co se mu nehodilo do krámu. Jinak by místo krásných ozdobných pravidelných monád na hladině - viděl jak velká kalná řeka snadno žere tu malou čistou říčku - tedy obraz zkázy, který je v přírodě všude pořád k vidění.

Když tedy Jin a Jang nefungují jak by měly.. tu se to řeší složitostmi. Náhle je několik druhů energie Čchi. Člověk má já nevím kolik duší a všechny orgány v těle se perou jako malí kluci.

Monáda dle Entropie by vypadala jako spirála, kruh, zlatý řez, fraktál nebo dokonce chuchvalec. Stačí hodit kámen do vody, rozčeřit ustáté bahýnko v kaluži, podívat se na mraky na obloze nebo na vzory tvarů na podzimním červenajícím listu. Na textury našeho mozku a na tvary mlhovin, galaxií a vlastně všeho ve vesmíru.

V těch spirálách a smyčkách chuchvalcích a proturbulencích osudu - žijeme svoje životy. Vstáváme z matek a padáme do hrobů. Bůh píše k tomuto divadlu scénáře. Nikdo neví co se bude hrát a žádná logika nebo věštění nikomu nepomůže.

K dalším básnickým instrumentům při pohledu na svět.

Anglický filosof Skruton: "PIJU TEDY JSEM"

(Filosofický průvodce pitím a jinými požitky)

Kam až paměť sahá, užívali lidé opojné látky, aby byl pro ně život snesitelnější. Lidské pospolitosti se lišily v tom, které z omamných látek se mají podporovat a které zakazovat. V jednom veledůležitém pravidle panovala názorová shoda - výsledek nesmí ohrožovat veřejný pořádek.

Za příklad ideální intoxikace může posloužit indiánská "Dýmka míru" nebo orientální vodní dýmka "Šiša" - ze společného bafání se rodí dobré mravy, nekomplikované city a poklidné myšlenky. (U Marihuany ke shodě nedošlo.)

Silnější jest Alkohol - ten okamžitě ovlivňuje koordinaci, chování, city i chápání. Kdyby návštěvník z jiné planety pozoroval Rusy pod vlivem vodky, Čechy ve spárech Slivovice nebo americké burany sřáté podomácku vyrobenou whiskou - vmžiku by zvedl paprskomet pro zavedení prohibice! Prohibice.. ale jak víme, nefunguje - takže, bývají-li opojné látky pro společnost nebezpečné, tak stejně nebezpečný může být i jejich nedostatek.

Bez nich se vidíme navzájem takoví, jací opravdu jsme! A na tak vratkých základech nemůže stát žádná lidská společnost. Svět je v područí zhoubných iluzí a nejnovější dějiny nás naučily ostražitosti tak velké, že zapomínáme, že iluze mohou být i blahodárné.

Co bychom si počali bez víry, že lidská bytost může zabránit nějaké pohromě nebo odpřisáhnout lásku až za hrob? Takové přesvědčení může existovat jen za pomoci zjitřené představivosti, a kde bychom ji brali - kdybychom neměli žádnou "cestičku" z očividné skutečnosti? Potřebu opojných látek máme tedy hluboce zakořeněnou v sobě a všechny pokusy nám ji zakázat jsou předem odsouzeny k neúspěchu.

Ostrá slova.. zaslouží všichni fanatikové zdraví, uplacení politici a lékaři, ti šílení mulláhové - kteří se ihned pohoršují, aniž by vyslechli stanovisko toho druhého.

Neb nejde o to kouřit nebo pít - ale také u toho přemýšlet, Dionýsovský přístup.

Riziko z pití na prázdný žaludek - jest všeobecně známo.

Riziko pití na PRÁZDNÝ MOZEK.. není až tolik známé - a přitom jak západní společnost hloupne, tak jí začínají docházet myšlenky, písně, verše, inspirace a argumenty k hovoru u vína.

Lidé pijí, aby zaplnili tu vnitřní prázdnotu - kterou plodí dnešní

konzumentská civilizace nabízející "předžvýkané pravdy". Dobré pití by mělo být provázeno dobrým tématem kolujícím kolem stolu. Poctou Dionýsovi je, užíváme-li nápojů správně a udržíme-li vášň, touhu a lásku na uzdě - můžeme pak o nich rozprávět. Tisíciletá moudrost praví, že ve víně je pravda, nejen proto, co na sebe ovíněný člověk prozradí, ale je i nástrojem pro pravdivé poznání světa a smíření se s ním. Na rozdíl od drog nesugeruje "práh jiné reality" - posvěcuje skutečnost tady a teď.

Ti kdo proti kulturním nápojům paušálně bojují a odmítají je pít, nám o sobě říkají podstatnou věc - že nejsou na tomto světě doma..

Nic neladí s nápoji lépe než filosofování..

"O cestování":

"Na rozdíl od mainstreamu, nejsem odpůrcem cestování proto, že se při něm spotřebovává energie. Jsem proti cestování, když se lidé potloukají někde, kam nepatří, kde ruší ty kdo jsou tam doma, rozměňují duchovní kapitál, který je uložený v každičkém místě, kde se investovala láska."

(Zde je asi potřeba brát zřetel i na to, že příchozí může být i obohacem..)

Prostějovský Edmund Husserl filosof fenomenolog.

Například můj učitel má Husserla rád - ne tak Scruton, autor knihy "PIJU TEDY JSEM", ten Husserlem nepokrytě pohrdá. Jednak pro jeho filosofování, při kterém Husserl stvořil obrovský a strašlivý žargon filosofických tlachů.. ale především pro obrovské okázalé teoretizování.. tohle Scruton Husserlovi nemohl odpustit.

Ty haldy popsaného papíru měly, dle Scrutona - Husserla varovat, že popisuje holé nic. Na Husserlovo obsesivní sebezkoumání, doplatilo právě ono sebepoznání na což Scruton reaguje: "Je potřeba velké sebmotivace, aby se člověk z podobné krize prokousal.." a doporučil k Husserlovu dílu tři velké Slivovice z Husserlovy rodné Moravy,

jednu na kuráž, druhou na naředení Husserlova žargonu, a tou třetí číší vykropit Husserlem popsané stránky..

Jelikož Scrutonovo pro filosofování oblíbené víno působí sice důkladně, ale účinek nabíhá pomalu, tak Scruton nevyžil "Husserlovskou vaničku i s dítětem. Součástí filosofa jsou totiž i jeho žáci. (Teď ať si František z Assisi zacpe uši, protože jeho žáci si ohřívali ty pravdy o bratru Slunce a sestře Voda - u přechytných inkvizičních hranic.)

A tak Scruton medituje: Filosofové našeho 20. století (knížka už má svoje léta..) zpravidla za svá slova a společenské působení nemuseli zaplatit svým životem.. a to Sartre nebo Heidegger hovořili skutečně zločinně. --- Český filosof Jan Patočka, žák Husserlův, je čestnou výjimkou, když byl za svá slova a společenské působení umučen československou Státní tajnou policií. Jako Husserlův žák, byl posednut stejným neplodným žargonem, jako jeho učitel, ale tehdejší skutečnost Patočkovi pomohla. Když totiž po něm mladí lidé chtěli vysvětlení útrap, kterými procházela celá jejich země (což bych směle vznesl i na dnešek) připravoval si pro ně moudré a laskavé přednášky.. plné "solidarity otřesených" - tedy že i utrpení a oběť někdy nesou plody.

Patočkovo filosofování bychom měli, podle Scrutona, zapít moravským Svatým Vavřinečkem (Jak se stal z Cabernetu Franc - Vavřineček.. to Scruton neví.) Jakmile však člověk zapije filosofování o střední Evropě - Svatovavřineckým, tu najednou začne lépe chápat pojmy jako UTRPENÍ OSUD nebo SEBEOBĚTOVÁNÍ.

prostějovský Edmund Husserl filosof fenomenolog.

Například můj učitel má Husserla rád - ne tak Scruton, autor knihy "PIJU TEDY JSEM", ten Husserlem nepokrytě pohrdá. Jednak pro jeho filosofování, při kterém Husserl stvořil obrovský a strašlivý žargon filosofických tlachů.. ale především pro obrovské okázalé teoretizování.. tohle Scruton Husserlovi nemohl odpustit.

Ty haldy popsaného papíru měly, dle Scrutona - Husserla varovat, že popisuje holé nic. Na Husserlovo obsesivní sebezkoumání, doplatilo právě ono sebepoznání na což Scruton reaguje: "Je potřeba velké sebemotivace, aby se člověk z podobné krize prokousal.." a doporučil k Husserlovu dílu tři velké Slivovice z Husserlovy rodné Moravy, jednu na kuráž, druhou na naředění Husserlova žargonu, a tou třetí číší vykropit Husserlem popsané stránky..

Jelikož Scrutonovo pro filosofování oblíbené víno působí sice důkladně, ale účinek nabíhá pomalu, tak Scruton nevyžil "Husserlovskou vaničku i s dítětem. Součástí filosofa jsou totiž i jeho žáci. (Teď ať si František z Assisi zacpe uši, protože jeho žáci si ohřívali ty pravdy o bratru Slunce a sestře Voda - u přečetných inkvizičních hranic.)

A tak Scruton medituje: Filosofové našeho 20. století (knížka už má svoje léta..) zpravidla za svá slova a společenské působení nemuseli zaplatit svým životem.. a to Sartre nebo Heidegger hovořili skutečně zločinně. --- Český filosof Jan Patočka, žák Husserlův, je čestnou výjimkou, když byl za svá slova a společenské působení umučen československou Státní tajnou policií. Jako Husserlův žák, byl posednut stejným neplodným žargonem, jako jeho učitel, ale tehdejší skutečnost Patočkovi pomohla. Když totiž po něm mladí lidé chtěli vysvětlení útrap, kterými procházela celá jejich země (což bych směle vznesl i na dnešek) připravoval si pro ně moudré a laskavé přednášky.. plné "solidarity otřesených" - tedy že i utrpení a oběť někdy nesou plody.

Patočkovo filosofování bychom měli, podle Scrutona, zapít moravským Svatým Vavřinečkem (Jak se stal z Cabernetu Franc - Vavřineček.. to Scruton neví.) Jakmile však člověk zapije filosofování o střední Evropě - Svatovavřineckým, tu najednou začne lépe chápat pojmy jako UTRPENÍ OSUD nebo SEBEOBĚTOVÁNÍ.

Scruton byl šokován tehdejším způsobem distribuce největších Moravských vín. Tehdy se tato vína nedražila na dražbách, nebyla v obchodní síti, v katalogích, neprováděla se průmyslová úprava těchto

vín a vína nebyla slívána s Chardonay pro podbídnutí se většinovému jazýčku. Pověst vín se nesla od úst k ústům a zasvěcen do tajemství, byl jen ten, kdo prokázal, že si důvěru zaslouží - což je docela problém v zemi, kde od roku 1938 nikdo nikomu nevěří.

Člověk se musel dostat do sklípku vykopanému v úbočí vinné-hory, brunátný majitel vás vedl temnými vlhkými chodbičkami až dolů k sudům, z nichž bral skleněným košťěrem vzorky, které se zajídaly plátky uzeného špeku.. Zde se tomu říkalo Anglická slanina - což je obrovský a také jediný zahraniční kompliment na adresu anglického uzenářství. Někdo měl láhev, někdo kanystry, jiný dokonce soudek.. Tolik k těmto archaistickým dobám.

Sám za sebe bych řekl, že mi Scruton i Husserl připadají jako sympatičtí blázni. Scruton cítí k francouzskému vínu a kultuře asi takovou tajemnou vášeň - jakou já cítím k zemím do kterých "míří" Morava z vín (a to nejen z vín) Moravských, Slovenských, Maďarských, Bulharských, Rumunských..... a nahoru k Polsku, aniž bych si zavíral vrátka ke královniným vínům z Mělníka nebo sopečným ze severu Čech. Ale ty úvaly.. jó tudy se proháněly hordy, které utvářely naši povahu a krev.

Scruton byl za socialismu šokován tehdejšíím způsobem distribuce největších Moravských vín. Tehdy se tato vína nedražila na dražbách, nebyla v obchodní síti, v katalogích, neprováděla se průmyslová úprava těchto vín a vína nebyla slívána s Chardonay pro podbídnutí se většinovému jazýčku. Pověst vín se nesla od úst k ústům a zasvěcen do tajemství, byl jen ten, kdo prokázal, že si důvěru zaslouží - což je docela problém v zemi, kde od roku 1938 nikdo nikomu nevěří.

Člověk se musel dostat do sklípku vykopanému v úbočí vinné-hory, brunátný majitel vás vedl temnými vlhkými chodbičkami až dolů k sudům, z nichž bral skleněným košťěrem vzorky, které se zajídaly plátky uzeného špeku.. Zde se tomu říkalo Anglická slanina - což je obrovský a také jediný zahraniční kompliment na adresu anglického uzenářství. Někdo měl láhev, někdo kanystry, jiný dokonce soudek.. Tolik k těmto archaistickým dobám.

Sám za sebe bych řekl, že mi Scruton i Husserl připadají jako sympatičtí blázni. Scruton cítí k francouzskému vínu a kultuře asi takovou tajemnou vášeň - jakou já cítím k zemím do kterých "míří" Morava z vín (a to nejen z vín) Moravských, Slovenských, Maďarských, Bulharských, Rumunských..... a nahoru k Polsku, aniž bych si zavíral vrátka ke královniným vínům z Mělníka nebo sopečným ze severu Čech. Ale ty úvaly.. jó tudy se proháněly hordy, které utvářely naši povahu a krev.

Na závěr "Komu patří úspěch?"

"Piju-li a přemýšlím.. pak po jedné či několika skleničkách začínám být schopen toho, co bychom měli umět všichni.. a sice mít radost z úspěchů ostatních a to i svých soupeřů.

Konec konců je svět k němuž patří úspěch lepší - než svět bez úspěchů. Pod vlivem vína, jdou všechny úspěchy a pozoruhodnosti - k tomu kdo pije a přemýšlí.

Víno nabízí pohled na svět "Sub espechie aeternitatis" ve kterém věci ukáží svoji hodnotu, ať už patří komukoliv."

Ale to už je "pití vkleče s hlavou nezakrytou.. :)

Sám pod měsícem víno popíjím - Li Po

K poznání TAO postačí tři číšky
Po džbánku budeš chytřejší než knížky.

Jak najít pravdu ve víně?
Ach mějte ke mně důvěru..
Prozradím Vám to.. až se proberu.